

4. adventna nedelja

Pirniče, 17. december 2016

»Kralja, ki prihaja, pridite, molimo!«

Dragi bratje in sestre!

Četrta adventna nedelja vedno pade v božično osemdnevnicco, zato je na nek način zaznamovana s čudovitimi himnami in psalmi, ki jih Cerkev že stoletja prepeva v pričakovanju rojstva Božjega Sina. Od vseh, predvidenih za to bogoslužje, smo danes slišali himno *»Kralja, ki prihaja, pridite, molimo«*.

Kakšnega kralja pričakujemo? Starozavezni preroki so pričakovali kralja, ki bo z močno roko, z železno palico svetu vrnil mir in pravičnost. Kralja, pred katerim se bo pripognilo vsako koleno in bodo vsi, ki se bodo srečali z njim, morali priznati, da mu v veličastvu in slavi ni para. *»Glej, prišel bo Gospod, naš zavetnik, Sveti Izraelov, s kraljevsko krono na glavi in gospodoval bo od morja do morja in od reke pa do kraja vesoljne zemlje«*. Kolikor že je taka predstava na prvi pogled napačna, vendarle drži, da ljudje vseh časov v njem prepoznavamo svojega kralja. Nikoli ni vladal, kot vladajo človeški kralji. Ni imel oblasti, da bi ukazoval podrejenim; ni imel zemlje, da bi si z njo kupoval lojalnost fevdalcev; ni imel vojske in policije, da bi se ga ljudje bali. Pa vendar je bil in je kralj, veličastnejši in mogočnejši od vseh, ki jih pozna človeška zgodovina. Pravzaprav edini kralj, ki mu nihče ne oporeka njegove oblasti.

V čem je torej njegova veličina? Kaj ga dela za kralja?

V prvi vrsti to, da se v njem lahko prepozna vsak človek. Rodil se je kot brezdomec, kot najbolj ubog med ubogimi, med pastirji. Rasel in odraščal je v povsem normalni, delavski družini, v kakršnih smo rasli in odraščali večina ljudi po planetu. Kot učitelj je svojo pozornost namenjal vsakomur, ki je bil pripravljen prisluhniti njegovi besedi: od grešnikov in cestninarjev, bolnikov in ubogih, do farizejev in pismoukov - spomnimo se samo farizeja Nikodema. Med ljudmi ni delal razlik; pogovarjal se je tako z Judi kot z Grki, Galilejci in Samarijani. Skratka: prišel je za vse ljudi. In v srcu slehernega med nami prižgal upanje. Za človeka še vedno obstaja možnost, da se reši. Kolikor že se je zapletel v mrežo greha, vendarle ostaja možnost, da s sebe strga te okove in se v svobodi izroči Božji ljubezni. Po tem, ko je Jezus premagal smrt (ne le fizične smrti na veliki petek, temveč tiste smrti, v katero človeka potiska greh) ko je torej premagal smrt, nam je dal moč, da smrt skupaj z njim premagamo tudi mi. Smrt, ki je greh. Smrt, ki je obup. Jezus je kot Mojzes, ki je okrog sebe zbral izvoljeno ljudstvo, da ga popelje v svobodo, v življenje. In zato je kralj. Kralj, ob

katerem smo spet našli pravo smer, ki smo jo z grehom izgubili. Kralj, ki stopa pred nami in odganja temo iz katere preži nevarnost. Kralj, ki je pastir in varuh svoje črede. Kralj, ki nas je nase navezal z nitmi ljubezni in ne z verigami odvisnosti.

Bratje in sestre: »*Kralja, ki prihaja, pridite molimo*«. Kako hrepeneče se pod nebesni svod dviga ta vzklik naših src. Naš kralj prihaja, da nas reši. Nebeško kraljestvo se je zares približalo. Amen.